

Starčev »Confiteor«.

1800—1900.

„Opolnoči . . .! O, ti nevidna moč,
 nocoj sem te začutil v prsih teh!
 Jaz sem sovražil dan in ljubil noč —
 in zdaj umiram sam — o polnoči.

In moja smrt je zaželeni smeh.
 Nikomur z bridkim ne preti udarcem,
 saj kdo bi jokal za stoletnim starcem,
 ko vsa mladost teži po novih dneh!

Ko tone kamen v morski globočini,
 le valčki v gostih krogih dirjajo,
 in ribe morda se vznemirjajo,
 a skoraj splava pokoj po gladini.
 Tako jaz v večnost padam — —

Drhte mi roke v neverjetnem strahu,
 kot so se kralji tresli pred menoj,
 ko žezla sem teptal v krvavem prahu
 in duši svoji klical: Pij in poj!
 O mea culpa! Jaz — nesrečni Samson!

Navzdol mi glava s težkim dihom klone,
 a v drznih dnevih sem jo kvišku vzpenjal
 in božjo četo — svetle milijone
 za rod pastirjev smešnih sem zamenjal.
 O mea culpa! — Jaz oholi Goljat!

In te oči . . . kako mi trudno svetijo;
 več novih žarkov ne zanetijo,
 a nekdam vse sem videti hotel ž njimi.
 Tančice bele kot v sneženi zimi

nad vsemi srci so se sklanjale,
 in duše so o večnem solncu sanjale,
 jaz sem zdivjal, — raztopil vse tančice,
 strasti so moje spletale meglice.
 Nocoj pa slišim svoje otročiče —
 in skrb in žalost in obup mi kliče:
 „Prej ko zatoneš v zapuščeni kraj,
 daj! daj nam sveto upanje nazaj!“
 O mea culpa maxima! —

Kdo? Ti si tam! Le pridi sem nocoj,
 le bliže k meni nagni se, Resnica,
 Nikar se očma, pastorka, ne boj,
 naj ti poljubim večnomlada lica
 in prvokrat in zadnjokrat na svetu.
 V očeh se tvojih nade smejejo,
 na tvojih laseh cvete cvet pri cvetu,
 in misli že sekunde štejejo:
 kdaj pride ženin mlad in čist in zal
 kot novobrušen demantni kristal.

Kako bi rad ta srečni gledal par,
 saj sreče nisem videl sam nikdar,
 kako bi prosil!“ — — —

A v zvoniku tam
 smrt kladivo je dvignila mogočno
 in skozi noč in skozi sveti hram
 nagrobnico je klenkala polnočno.
 In odnekod zamolkel glas je vstal,
 kot bi v globoko vodo kamen pal.

Silvin Sardenko.

